

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **J.K.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. OD 566/17-2/67.1/17156/Li,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 5. 2017, č. j. OD 566/17-2/67.1/17156/Li, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Předmětem soudního přezkumu je v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní úřad I. stupně“) ze dne 21. 2. 2017, č. j. MUCL/17581/2017.

Prvostupňovým rozhodnutí byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl

dopustit tím, že dne 3. 5. 2016 v době kolem 1:40 hod. řídil na pozemní komunikaci ul. ■■■ v obci Česká Lípa osobní motorové vozidlo ■■■ a tuto činnost vykonával v době platné blokace příslušné skupiny řidičského oprávnění, čímž porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 25 000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě záznamu policie o sdělení podezření ze dne 3. 5. 2016, rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 8. 10. 2013, které nabylo právní moci dne 23. 12. 2013, o přestupku žalobce, rozhodnutí Krajského úřadu Královohradeckého kraje ze dne 9. 12. 2013, které nabylo právní moci dne 23. 12. 2013, potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 3. 5. 2016 a výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 5. 10. 2016.

Podle protokolu o ústním jednání byl přestupek projednán dne 15. 12. 2016 v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, kteří se k jednání bez omluvy nedostavili. Při ústním jednání byly správním orgánem I. stupně provedeny shora uvedené důkazy. Na jejich základě správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 21. 2. 2017 shledal žalobce uvedeným přestupkem vinným. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce byl zastaven a kontrolován hlídkou policie, v evidenci bylo zjištěno, že má platný zákaz řízení motorových vozidel na všechny skupiny řidičských oprávnění od 22. 3. 2016 do 22. 6. 2016. Proto byl žalobce zadržen a byl mu rovněž zadržen řidičský průkaz. Záznam o zákazu řízení vozidel v evidenční kartě byl nesprávně zaevidován, věc proto byla vyhodnocena státním zástupcem jako jednání, které zakládá podezření ze spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně dále zjistil, že rozhodnutím Městského úřadu Trutnov ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královohradeckého kraje byl žalobce uznán vinným pro přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a byl mu uložen zákaz řízení motorových vozidel v délce 3 měsíců. Žalobce tedy měl v době od 23. 12. 2013 do 23. 3. 2014 platný zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 5. 10. 2016 správní orgán I. stupně zjistil, že blokace řidičských oprávnění skupin A, B1 a B byla ukončena až dnem 7. 7. 2016, tedy až v době po spáchání projednávaného přestupku. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce dne 3. 5. 2016 řídil motorové vozidlo v době, kdy nebyl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění B z důvodu pozbytí podle § 94a zákona o silničním provozu, čímž porušil povinnost dle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Při rozhodování o určení druhu sankce a její výměry správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že přestupek byl spáchán ve formě nedbalosti nevědomé, s ohledem na známé skutečnosti totiž nebylo možné usoudit, že by žalobce jednal vědomě a byl s blokací řidičského oprávnění srozuměn. Dále správní orgán I. stupně zohlednil, že podle výpisu z evidenční karty řidiče má žalobce 11 záznamů za přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, kterých se dopustil v období let 2012-2016 a kdy podle bodového hodnocení má 3 body, což svědčí o nedisciplinovanosti v provozu na pozemních komunikacích. Jako polehčující okolnost bylo hodnoceno, že žalobce svým jednáním nezpůsobil žádný přímý

následek v provozu na pozemních komunikacích, nevznikla hmotná škoda ani újma na zdraví a žalobce se takového jednání dopustil poprvé. Proto správní orgán I. stupně uložil sankce při samé spodní hranici zákonné sazby.

Prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil blanketním odvoláním, které nebylo k výzvě ani doplněno.

Napadeným rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017 žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně užil k provedení důkazů všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění skutkového stavu a tyto byly získány nebo provedeny v souladu s právními předpisy. Podklady byly hodnoceny v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu a byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ve shodě se správním orgánem I. stupně žalovaný hodnotil zavinění žalobce za přestupek ve formě nedbalosti nevědomé. Žalobce je od roku 2010 držitelem řidičského oprávnění skupiny B a skládal zkoušku odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Přitom již od 1. 7. 2006 je v zákoně o silničním provozu zakotven institut pozbytí řidičského oprávnění a jeho vrácení a žalobce jako osoba odborně způsobilá k řízení motorových vozidel měl a mohl vědět o tom, že držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel ve smyslu § 94a zákona o silničním provozu, stejně tak měl a mohl vědět o podmínkách vrácení řidičského oprávnění ve smyslu § 102 zákona o silničním provozu. K otázce naplnění formální a materiální stránky přestupku žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že bylo povinností žalobce si o vrácení řidičského oprávnění požádat podle § 102 zákona o silničním provozu. Podle žalovaného se pak správní orgán I. stupně při ukládání sankcí řídil hledisky dle § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Přes stručné a obecné odůvodnění výměry sankcí lze s ohledem na uloženou pokutu i zákaz činnosti na spodní hranici zákonem stanovené sazby dovodit, že správní orgán I. stupně neshledal v hodnotících kritériích pro určení výše sankce žádné pro odvolatele přitěžující okolnosti, které by odůvodňovaly uložení sankcí nad spodní hranici zákonné sazby, a proto považoval žalovaný odůvodnění výši sankcí za adekvátní.

II. Žaloba

V žalobě podané v zákonné lhůtě žalobce předně namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť neobsahuje rozhodnutí o započtení doby do doby zákazu činnosti podle § 14 odst. 2 tohoto zákona. Žalobci byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, přitom mu byl v souvislosti s projednávaným přestupkem dne 3. 5. 2016 zadržen řidičský průkaz podle § 118b zákona o silničním provozu, proto žalobce od tohoto okamžiku nesměl činnost vykonávat. Správní orgán I. stupně měl proto ve výroku svého rozhodnutí započíst dobu, po kterou byl žalobci zadržován řidičský průkaz, neboť po tuto dobu žalobce fakticky zákaz činnosti vykonával. Podle vydaného rozhodnutí je žalobce povinen vykonat znovu celý zákaz činnosti uložený na dobu 12 měsíců, ačkoli již více jak 9 měsíců z této doby zákaz vykonával před vydáním rozhodnutím I. stupně a celý zákaz činnosti vykonal předtím, než prvostupňové rozhodnutí nabylo dne 19. 5. 2017 právní moci.

Z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit, do jaké skupiny motorových vozidel spadalo motorové vozidlo, které měl žalobce řídit. Z výroku tak není zřejmé, jaké řidičské oprávnění mělo žalobci chybět. Nelze tedy dovodit, zda žalobce skutečně nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, což způsobuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost výroku, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42.

Nedostatečná je také právní kvalifikace skutku, protože z výroku nevyplývá ustanovení, které obsahuje pravidla pro výměru sankce, tedy § 12 odst. 1 a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterých bylo rozhodováno.

Uložení zákazu činnosti je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán se nezabýval podmínkami uložení zákazu činnosti podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost také proto, že z něj nelze jednoznačně dovodit, zda je žalobci uložen zákaz řízení všech skupin motorových vozidel, nebo jen některých, proto je výrok materiálně nevykonatelný. Pokud by soud dospěl k závěru, že z výroku je patrné, že byl žalobci uložen zákaz řízení všech skupin motorových vozidel, dovozoval žalobce, že se tak stalo nezákonně. Žalobce při spáchání údajného přestupku řídil motorové vozidlo spadající do skupiny B, mohl mu být uložen zákaz řízení pouze této skupiny motorových vozidel, což vyplývá z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Pokud byl žalobci uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, jde o porušení uvedeného ustanovení, neboť v takovém případě byl žalobci uložen též zákaz činnosti, kterým nedošlo ke spáchání údajných přestupků. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 – 76. Žalobci byl nezákonně uložen absolutní zákaz řízení motorových vozidel vztahující se na řízení motorových vozidel kdekoliv, nikoli jen na pozemních komunikacích. Opět v rozporu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích bylo zakázáno vykonávat činnost, k níž není nutné veřejnoprávní povolení. Žalobce upozornil na to, že řidičské oprávnění je podmínkou jen pro řízení motorových vozidel na pozemních komunikacích, žalobci bylo proto možné uložit zákaz řízení motorových vozidel skupiny B pouze s omezením zákazu na pozemní komunikace.

Žalobce dále namítal porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť se správní orgány nezabývaly tím, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější.

Prvostupňové rozhodnutí je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože správní orgán I. stupně neodůvodnil svůj závěr o spáchání přestupku z nedbalosti nevědomé. Správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda žalobce mohl a měl vědět, že není držitelem řidičského oprávnění.

Nedostatečné byly podle přesvědčení žalobce také úvahy o materiální stránce přestupku. Správní orgán nijak nezohlednil, že žalobce měl uplynutý zákaz činnosti, a to po dobu několika let, jen si nepožádal o navrácení řidičského oprávnění. S ohledem na to, že původní zákaz činnosti byl uložen na 3 měsíce, jednalo se pouze o formalitu, žalobce by znovu nemusel prokazovat odbornou způsobilost či vykonávat psychotesty.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne

18. 4. 2013 nebylo způsobilým důkazem o tom, že mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, neboť předmětné rozhodnutí trpí zjevnými vadami výroku, které jej činí nesrozumitelným.

Žalobce dále namítal, že předmětné vozidlo neřídil on, ale jeho spolujezdec. S ním se vyměnil na místě řidiče, protože spolujezdec se bál, že by byla při silniční kontrole zjištěna přítomnost alkoholu v jeho dechu. Správní orgán si neobstaral dostačené důkazy k závěru, že to byl právě žalobce, kdo předmětné vozidlo řídil a svoje závěry opřel jen o úřední záznamy a jiné dokumenty podobné povahy, které však jako důkazy nemohou postačovat. Proto bylo na místě vyslechnout zasahující policisty k tomu, zda jsou si jisti tím, že to byl žalobce, kdo předmětné vozidlo řídil.

V závěru žalobce tvrdil, že v inkriminované době měl za to, že může řídit motorová vozidla, protože si před spácháním údajného přestupku udělal výpis z evidenční karty řidiče, čímž zjistil, že žádnou blokaci řidičského oprávnění nemá. Ze spisu vyplývá, že v jeho evidenční kartě byly nesprávné záznamy v důsledku pochybení příslušného správního orgánu. V době, kdy předmětné vozidlo řídil, se legitimně spoléhal na správnost údajů v registru řidičů.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

K obsahu žaloby se žalovaný nevyjádřil, pouze navrhoval, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítnul.

IV. Ústní projednání žaloby

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Při něm žalobci i žalovaný setrvali na svých argumentech. Soud doplnil dokazování sdělením Městského úřadu Tanvald ze dne 15. 11. 2017, žádostí právního zástupce žalobce ze dne 19. 5. 2016 a rozhodnutím Městského úřadu Tanvald ze dne 30. 5. 2016, č. j. MěÚT/09832/2016. Z těchto listin vyplynulo, že žalobce či jeho právní zástupce v období od 23. 3. 2014 do 3. 5. 2016 nepožádali uvedený správní orgán o výpis z evidenční karty řidiče. Až dne 24. 5. 2016 návrhem ze dne 19. 5. 2016 požádal právní zástupce žalobce o změnu údajů v registru řidičů, čemuž Městský úřad Tanvald označeným rozhodnutím vyhověl a nesprávný údaj v registru řidičů opravil tak, rozhodnutí Městského úřadu Trutnov nabylo právní moci dne 23. 12. 2013. Z emailové komunikace mezi žalobce a právním zástupcem ze dne 27. 4. 2015, jež byla součástí předloženého správního spisu, soud zjistil, že žalobce byl svým právním zástupcem informován o tom, že nesmí řídit motorová vozidla a že si musí správní orgán zažádat o jeho

vrácení.

V. Posouzení věci soudem

Soud se nejprve zabýval vytýkanou absencí úvah správních orgánů, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Tato námitka se objevuje v žalobách přestupců zastoupených stejným advokátem, který zastupuje žalobce v posuzované věci, opakovaně, zdejší soud se jí zabýval např. v rozsudku ze dne 17. 8. 2017, č. j. 60 A 4/2017 – 37, a neshledal důvod se od dříve vyslovených závěrů odchýlit.

V obecné rovině lze nepochybně žalobci přisvědčit, že v řízení o přestupcích se v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení lze pachateli uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. V zákoně o přestupcích je tak promítnuta zásada, podle které je třeba posoudit, zda není nová úprava pro pachatele příznivější, přičemž opomenutí správního orgánu zabývat se tím, není-li nová právní úprava pro pachatele příznivější, představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces (srov. závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Soud však má za to, že absence úvah, zda není nová právní úprava pro pachatele přestupku příznivější, může představovat zásah do práva na spravedlivý proces a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů jen tehdy, pokud ke změně ustanovení právních předpisů, které byly aplikovány, skutečně došlo, případně bylo-li posouzení přestupku podle jiné právní úpravy výslovně namítáno.

V souzeném případě ke změně žádného ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány protiprávní jednání žalobce kvalifikovaly a potrestaly, nedošlo, zároveň žalobce povinnost postupovat podle nové příznivější právní úpravy v přestupkovém řízení nenamítal, proto nebylo nutné, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích možností postupu dle nové právní úpravy zabývaly.

Dále se soud zabýval namítanými vadami výroku rozhodnutí o přestupku.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Za tento přestupek se podle § 125c odst. 5 písm. a) uvedeného zákona uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. a) uvedeného zákona zákaz činnosti na dobu*

od jednoho roku do dvou let.

Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že *zákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní.* Odst. 2 uvedeného ustanovení stanoví, že *do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat.*

Z uvedeného vyplývá, že do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel přestupku na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat. Takovým opatřením správního orgánu je zadržení řidičského průkazu podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, za předpokladu, že v pravomocně skončeném řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu po dobu zadržení řidičského průkazu policistou nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo. Započtení doby, po kterou nesmí přestupce řídit motorové vozidlo podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu, do zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel provádí správní orgán z úřední povinnosti podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí v souladu s § 77 zákona o přestupcích obsahovat rozhodnutí o započtení doby do doby zákazu činnosti.

Z oznámení o zadržení řidičského průkazu a potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 3. 5. 2016 vyplynulo, že žalobci byl tohoto dne zadržen řidičský průkaz. Současně z rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje a z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 5. 10. 2016 vyplývá, že žalobci byl pravomocným rozhodnutím uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel od 23. 12. 2013 do 23. 3. 2014. Dne 3. 5. 2016, kdy byl žalobci řidičský průkaz odebrán policistou, nebyl žalobce držitelem řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění totiž žalobce pozbyl v důsledku uloženého zákazu řízení motorových vozidel od 23. 12. 2013 podle § 94a zákona o silničním provozu. Pokud si žalobce o vrácení řidičského oprávnění do dne 3. 5. 2016 nepožádal způsobem podle § 102 zákona o silničním provozu (učinil tak dle výpisu z evidenční karty řidiče až po spáchání posuzovaného přestupku dne 7. 7. 2016), byl mu odebrán řidičský průkaz neplatný, neboť podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu údaje o řidičském oprávnění v něm uvedené neodpovídaly skutečnosti.

Zda je možné dobu zadržení takového řidičského průkazu započíst do ukládaného trestu zákazu řízení motorových vozidel, řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, v němž dovodil:

„[38] Pro výše uvedený výklad svědčí i § 118b zákona o silničním provozu, podle kterého po dobu zadržení řidičského průkazu nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo. Stěžovatel však v době odebrání řidičského průkazu držitelem řidičského oprávnění

již delší dobu nebyl a zadržení jeho řidičského průkazu dle § 118b zákona o silničním provozu by tak nemělo požadované právní následky.

[39] Výklad zastávaný stěžovatelem by navíc vedl k závěru, který by znevýhodňoval řidiče, kteří řidičský průkaz při uložení zákazu řízení motorových vozidel řádně odevzdali, oproti těm, kteří si v rozporu se zákonem řidičský průkaz ponechali. Řidičům, kteří řidičský průkaz řádně odevzdali, by totiž nemohl být řidičský průkaz zadržen a nemohla by jim tak být doba zadržení řidičského průkazu započítána do doby výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu. Oproti tomu řidičům, kteří si řidičský průkaz v rozporu se zákonem ponechali, by dle stěžovatele mohla být doba zadržení řidičského průkazu započítána do doby výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel. Fakticky by jim tak byla doba výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel zkrácena o dobu, kdy jim bylo v důsledku zadržení řidičského průkazu zakázáno řídit motorová vozidla, avšak motorová vozidla stejně řídit nemohli, neboť k tomu neměli řidičské oprávnění (viz argumentace v předchozím odstavci).“

Z citovaných závěrů tedy soud dovozuje, že správní orgán I. stupně v posuzovaném případě nepochybil, pokud dobu od zadržení řidičského průkazu dne 3. 5. 2016 nezohlednil ve výroku rozhodnutí postupem podle § 14 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce nemá pravdu, pokud tvrdí, že valnou část zákazu činnosti vykonal do vydání prvostupňového rozhodnutí a celý zákaz činnosti vykonal do právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného. Z výpisu evidenční karty řidiče vyplývá, že blokáce řidičského oprávnění byla ukončena dne 7. 7. 2016, kdy si žalobce požádal o vrácení řidičského oprávnění. Do této doby žalobce nemohl řídit motorová vozidla v důsledku pozbytí řidičského oprávnění dle § 94a zákona o silničním provozu v souvislosti s přestupkem řešeným shora označenými rozhodnutími Městského úřadu Trutnov a Krajského úřadu Královohradeckého kraje, nikoli v důsledku zadržení neplatného řidičského průkazu.

Výrok prvostupňového rozhodnutí soud nepovažoval za vadný z důvodu, že v něm nebyla uvedena konkrétní skupina motorových vozidel, do níž žalobcem řízené motorové vozidlo ■■■ spadalo, ani typ řidičského oprávnění, kterým žalobce v inkriminované době nedisponoval. Za podstatné soud považuje, že ve výroku rozhodnutí byl skutek v souladu s § 77 zákona o přestupcích dostatečně popsán dobou, místem a způsobem spáchání tak, aby nebyl zaměnitelný a byly z něj patrné rozhodné skutkové okolnosti. Konkrétně bylo uvedeno, že žalobce řídil osobní motorové vozidlo uvedené tovární a registrační značky a „*tuto činnost vykonával v době platné blokáce příslušné skupiny řidičského oprávnění*“. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce neměl řidičské oprávnění pro danou skupinu osobních motorových vozidel, což je z hlediska porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnění znaků skutkové podstaty přestupku vymezeného v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 uvedeného zákona postačující. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí potom plyne, že příslušným řidičským oprávněním, kterým žalobce v době spáchání přestupku nedisponoval, neboť je podle § 94a zákona o silničním provozu pozbyl, bylo řidičské oprávnění pro motorová vozidla skupiny B (vedle skupiny A a B1).

Žalobce dále namítal, že nedostatečná je právní kvalifikace skutku, protože z výroku nevyplynají ustanovení obsahující pravidla a podmínky pro uložení daných sankcí. V této souvislosti je třeba odkázat na ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, dle kterého platí, že ve

výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Součástí výroku o přestupku je v souladu s § 77 zákona o přestupcích jednak výrok či výroková část o vině, jednak o trestu, tj. sankci, kterou správní orgán za přestupek ukládá. Výroková část rozhodnutí tedy musí obsahovat též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný přestupek.

Především je třeba konstatovat, že ustanovení obsahující pravidla pro uložení a výměru konkrétní sankce za přestupek se nevztahují k právní kvalifikaci skutku. Ta byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí učiněna jednoznačně, a to odkazem na § 3 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Co se týče uvedení ustanovení, podle kterých byly sankce (jednak pokuta, jednak zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel) za daný přestupek uloženy, považuje soud výrok rozhodnutí za dostatečný. Smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Ustanovení zákona o přestupcích obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze o výměře sankce za přestupek, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za přestupek přímo uložena.

Další žalobní námitky směřují proti uložení zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel. V první řadě soud uvádí, že výrokovou část o zákazu činnosti nepovažoval za nesrozumitelnou. Formulace „*zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel*“, kterou zvolil správní orgán I. stupně ve výroku o trestu, je naprosto obvyklá a beze všech pochybností znamená, že žalobci je zakázáno řídit všechna motorová vozidla.

S námitkou, zda lze za přestupek spáchaný při řízení motorového vozidla uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, se již judikatura správních soudů vypořádala (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37). Jak již bylo citováno shora, podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích zákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Ze znění dotčeného ustanovení nelze dovozovat, že by správní orgán nemohl uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, ačkoli se žalobce přestupku dopustil při řízení motorového vozidla spadajícího jen do určité skupiny motorových vozidel. Není ale vyloučeno, aby správní orgán uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel jen pro některou skupinu motorových vozidel tak, jak se to stalo v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 – 76, na který žalobce odkazoval. K tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37, konstatoval následující: „*Právní věta k tomu rozsudku zní: „Jestliže se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v souvislosti s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“, je nezbytné považovat činnost spočívající v řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“ za právě tu činnost, v souvislosti s níž se stěžovatel dopustil přestupku. Uložil-li proto správní orgán sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel*

spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“ za stěžovatelem spáchaný přestupek, byl takový postup správního orgánu plně v souladu s § 14 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích.“ Z citovaného rozsudku podle Nejvyššího správního soudu neplyne, že by za přestupek nebylo možné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Pokud tedy nyní došlo k uložení zákazu řízení všech motorových vozidel, tento postup byl v souladu se zákonem.“ Uplatněnou námitku tedy neshledal soud důvodnou.

Ani žalobní bod, ve kterém žalobce namítá, že mu byl uložen nijak neomezený zákaz řízení motorových vozidel, přestože nelze za údajný přestupek zakázat řídit motorová vozidla mimo pozemní komunikace, neshledal soud důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí. Podle názoru soudu je třeba vycházet z toho, že zákon o silničním provozu zásadně určuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Povinnost žalobce dodržet zákaz řídit motorová vozidla uložená výrokem prvostupňového rozhodnutí proto ze samé podstaty věci nemůže přesáhnout mimo rámec provozu na pozemních komunikacích.

Soud neshledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelným ani pro nedostatečné zdůvodnění zavinění žalobce.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné stanovené náležitosti *vytvoření viny, formu zavinění*. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (nedbalost vědomá) nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nedbalost nevědomá)*.

Je třeba zdůraznit, že rozhodnutí vydaná v obou stupních přestupkového řízení tvoří celek a že odůvodnění správního orgánu I. stupně může být rozhojněno podrobnějšími úvahami odvolacího orgánu. Odůvodnění formy zavinění bylo ze strany správního orgánu I. stupně stručné, tento správní orgán konstatoval, že ze známých skutečností nelze dovodit, že by žalobce jednal vědomě, tedy byl s blokací řidičského oprávnění srozuměn. Žalovaný tyto úvahy doplnil, uvedl, že žalobce je od roku 2010 držitelem řidičského oprávnění skupiny B, skládal odbornou zkoušku, je proto odborně způsobilý a jako řidič motorového vozidla mohl a měl vědět, že dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, pozbývá řidičské oprávnění a musel také znát zákonné podmínky pro jeho vrácení ve smyslu § 94a ve spojení s § 102 zákona o silničním provozu. Žalovaný následně uvedl, na základě jakých správních rozhodnutí žalobce řidičské oprávnění pozbyl a že si o jeho vrácení do doby spáchání přestupku nepožádal. Proti těmto závěrům žalovaného ohledně naplnění subjektivní stránky žalobce ničeho konkrétního nenamítal, svoje obecné výhrady nepřezkoumatelnosti soustředil výlučně proti prvostupňovému rozhodnutí, to však bylo, jak soud konstatoval, doplněno podrobnější argumentací žalovaného. Protože žalobce ve správním řízení nepoukázal na nic, co by mohlo naplnění znaků skutkové podstaty zpochybnit, k věci se nijak nevyjadřoval, neuváděl žádné podrobnosti, ze kterých by bylo možné blíže zhodnotit jeho vůli či vědomí (ostatně jako je to

u přestupců zastoupených shodným právním zástupcem víceméně pravidlem), správní orgány na naplnění složky vědomí usoudily z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a které vyplynuly z provedeného dokazování.

Neopodstatněná je i námitka týkající se nedostatečného zdůvodnění materiální stránky přestupku. I v tomto směru žalovaný úvahy správního orgánu I. stupně rozvedl, naplněním materiální stránky se podrobně zaobíral, a to včetně přílehlavých odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 – 56. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud kromě závěrů, které již citoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, konstatoval: „*Jedná-li tedy určitá osoba v rozporu s ust. § 94a a § 102 zákona o silničním provozu, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, za nějž byl postižen stěžovatel, je nutno mít za to, že je naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl.*“ Ani v případě, že byl předchozí zákaz řízení motorových vozidel uložený rozhodnutím Městského úřadu Trutnov ze dne 8. 10. 2013 ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královohradeckého kraje ze dne 23. 12. 2013 (jež nebyly ke správní žalobě ani kasační stížnosti žalobce zrušeny) pouze kratší – v délce 3 měsíců, nelze označit postup dle § 102 zákona o silničním provozu nutný k znovuzískání řidičského oprávnění, za pouhou formalitu, která by naplnění materiální stránky v daném případě vyloučila. Ani skutečnost, že od uplynutí doby zákazu činnosti uběhla doba tří let a téměř dvou měsíců, nesnižuje nebezpečnost žalobcova jednání natolik, aby se z materiálního hlediska nejednalo o přestupek.

Žalobce dále namítal, že rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 18. 4. 2013, č. j. 2013/37047/SPR/NOH, nebylo způsobilým důkazem o uloženém zákazu řízení motorových vozidel, protože trpí vadami, které činí jeho výrok nesrozumitelným. K této námitce soud jen ve stručnosti uvádí, že uvedeným pravomocným rozhodnutím, které nebylo zrušeno k odvolání žalobce nadřízeným správním orgánem, ani v řízení před správními soudy, byly správní orgány v řízení o přestupku zásadně vázány. V probíhajícím řízení o žalobě soud není oprávněn rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, jímž byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel v délce 3 měsíce, přezkoumávat z hlediska žalobcem uplatněných výtek.

Teprve v žalobě přišel žalobce s tvrzením, že vozidlo neřídil on, ale jeho spolujezdec. S ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, konstatuje soud, že pasivita žalobce v přestupkovém řízení automaticky neznamená nepřipustnost určitého skutkového tvrzení v řízení před soudem.

V souzené věci má soud ovšem za to, že se jedná o námitku uplatněnou výhradně účelově a že správní orgány v přestupkovém řízení zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, který spočíval v porušení povinnosti dle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, jak jim ukládá § 3, § 50 odst. 3 správního řádu.

Podle úředního záznamu policie ze dne 3. 5. 2016 byl jako řidič vozidla ztotožněn podle předloženého občanského průkazu žalobce, který při silniční kontrole předložil také řidičský průkaz a jako majitel vozidla osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu.

V návaznosti na zjištěnou totožnost řidiče byla policií provedena lustrace řidičských oprávnění, žalobce byl zajištěn na místě, následně převezen na obvodní oddělení policie k provedení dalších úkonů, umístěn do cely a následně mu bylo sděleno obvinění a byl s ním proveden výslech jako s podezřelým ze spáchání přečinu podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Soud si neumí představit žádný rozumný důvod, pro který by za takového stavu žalobce neuvedl, že kontrolované vozidlo ve skutečnosti neřídil on a ve správním řízení neoznačil důkazy na svou obranu. V této souvislosti soud přihlédl také k tomu, že právní zástupce žalobce je správním soudům znám svými účelově uplatněnými tvrzeními, která se poprvé objevují až před soudem, zatímco přestupce, případně jeho obecný zmocněnec je v přestupkovém řízení zcela nečinný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017 – 38). Pokud v průběhu správního řízení nevyvstala žádná rozumná pochybnost o tom, že žalobce vozidlo řídil před tím, než bylo zastaveno hlídkou policie, a byl policií jako řidič vozidla ztotožněn, jak bylo uvedeno v úředním záznamu o přestupku, na jehož podkladě byly pořizovány další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že neprovedly výslech kontrolu provádějících policistů, aby se vyjádřili k tomu, zda snad nemohlo dojít k výměně či záměně osob.

Jako účelové a především nepravdivé se po doplnění dokazování shora označenými listinami ukázalo žalobcovo tvrzení, že podle výpisu z evidenční karty řidiče měl za to, že může řídit motorová vozidla, neboť nemá žádnou blokaci řidičského oprávnění. Žalobce si do doby spáchání posuzovaného přestupku nepožádal o výpis z karty řidiče a na Městský úřad Tanvald se v souvislosti s údaji v registru řidičů obrátil prostřednictvím svého právního zástupce až po spáchání přestupku dne 24. 5. 2016. Z emailové komunikace mezi žalobcem a jeho právním zástupcem vyplynulo, že žalobce byl informován o tom, že si má po vykonání uloženého trestu zákazu řízení motorových vozidel požádat správní orgán o vrácení řidičského oprávnění.

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 30. listopadu 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně